Slujba sfinţilor unii pentru alţii

Slujba sfinţilor unii pentru alţii

Ca şi oameni credincioşi suntem proprietatea Domnului şi, deoarece Îi aparţinem, viaţa noastră ar trebui să-i fie dedicată. Apostolul Pavel le scria corintenilor: „Voi nu sunteţi ai voştri; pentru că aţi fost cumpăraţi cu un preţ“, iar în 2 Corinteni 5.15 citim: „Şi El a murit pentru toţi, pentru ca cei care trăiesc, să nu mai trăiască pentru ei înşişi, ci pentru Cel ce a murit şi a înviat pentru ei“.

În timp ce odinioară, când nu eram născuţi din nou, slujeam păcatului şi diavolului, acum avem privilegiul să-i slujim Salvatorului nostru, care ne-a salvat de păcat, moarte, judecată şi de sub puterea diavolului. Prin darul vieţii veşnice şi al Duhului Sfânt suntem învredniciţi să exercităm pentru El cu bucurie orice slujbă trasată. Odinioară am avut un stăpân aspru şi brutal, care plătea rău. Slujba noastră pentru el ne aducea numai jale şi durere şi până la urmă partea noastră ar fi fost pierzarea veşnică. Dar acum avem un Domn bun, care ne iubeşte într-un mod desăvârşit şi orice slujbă pentru El aduce, dacă este făcută conform Cuvântului şi voii Sale, bucurie şi binecuvântare pentru prezent şi veşnicie! Aceasta este o îmbărbătare pentru toţi slujitorii Săi, căci El va răsplăti cândva slujba lor.

În măsura în care slujim credincioşilor conform bunei plăceri a lui Dumnezeu, slujim Domnului. El Însuşi spune vorbind despre fraţii Săi iudei: „Ori de câte ori aţi făcut aceste lucruri unuia din aceşti foarte neînsemnaţi fraţi ai Mei, Mie Mi le-aţi făcut“ (Matei 25.40).

Ce bucurie mare este pentru o mamă când aude că, plecat departe de casă, copilul ei a găsit inimi pline de simpatie, care se ocupă de el şi îl ajută când are nevoie. Cât de preţioasă este o astfel de slujbă în ochii ei! Tot aşa şi Domnul Se bucură de slujba sfinţilor pentru iubiţii Săi. Această slujbă este preţioasă pentru Domnul şi El o va răsplăti.

Domnul iubeşte Adunarea cu o dragoste desăvârşită. Aşa cum cineva îşi hrăneşte şi îşi îngrijeşte propriul trup, tot aşa şi Hristos Îşi hrăneşte şi Îşi îngrijeşte Adunarea. Astfel putem să înţelegem bine ce bucurie mare este pentru El când sfinţii îşi arată unii altora iubire şi încearcă pe orice cale să se încurajeze, când se sprijină unii pe alţii în necaz şi în strâmtorare, când îşi acordă ajutor, se îmbărbătează, se înviorează şi chiar se avertizează şi se disciplinează în cazul în care cineva trebuie împiedicat de a face răul sau readus pe calea plăcută lui Dumnezeu.

Numai dragostea poate fi izvorul şi motivaţia pentru orice slujbă binecuvântată. „Chiar dacă aş vorbi în limbi omeneşti şi îngereşti, şi n-aş avea dragoste, sunt o aramă sunătoare sau un chimval răsunător. ... şi chiar dacă mi-aş împărţi toată averea pentru hrana săracilor, chiar dacă mi-aş da trupul să fie ars, şi nu aş avea dragoste, nu-mi foloseşte la nimic“ (1 Corinteni 13.1, 3). Dacă lipseşte dragostea faţă de Domnul, slujba sfinţilor este fără valoare în faţa lui Dumnezeu. Ce bine că El a turnat dragostea Sa în inimile noastre prin Duhul Sfânt care ne-a fost dat, încât putem iubi! Dacă dragostea va fi activă prin Duhul Sfânt, atunci ne vom bucura că putem sluji sfinţilor. Atunci vom fi capabili de orice slujbă pe care Domnul doreşte să ne vadă executând-o cu bunăvoinţă; urmarea va fi binecuvântare. Preocuparea cu dragostea Domnului ne va conduce la o cunoaştere mereu crescândă a acesteia şi, cu cât vom fi mai plini de dragostea Sa şi o vom savura, cu atât mai mult îi vom iubi pe sfinţi şi le vom sluji din inimă.

Pentru o slujbă binecuvântată este necesară o conştiinţă eliberată şi o inimă care se odihneşte în dragostea lui Isus. Trebuie să ştim că, pe baza jertfei ispăşitoare şi desăvârşite a lui Isus Hristos, stăm ca sfinţi şi fără prihană în dragoste înaintea lui Dumnezeu şi că am fost aduşi ca şi copii preaiubiţi la inima Sa de Tată. Dar atunci, împrejurările nu trebuie să ne domine, ci trebuie să avem o inimă care se ridică peste acestea şi se încrede în dragostea Tatălui. Numai aşa vom fi noi înşine fericiţi şi vom răspândi strălucirea dragostei.

Important este de asemenea să nu luăm „sub lupă“ greşelile copiilor lui Dumnezeu şi să nu ne adresăm lor într-un duh care critică, ci să-i privim în valoarea sângelui lui Hristos ca obiecte preţioase ale dragostei şi ale harului Său. În acest mod vor câştiga valoare şi pentru noi, îi vom iubi, în ciuda greşelilor şi a defectelor lor, şi vom încerca să le fim un ajutor. În acest sens însă este bine, ba chiar necesar, să fim mereu conştienţi de propria noastră neputinţă şi slăbiciune pentru a-i întâmpina cu duhul smereniei şi al blândeţii.

Slujba este partea tuturor sfinţilor. „Noi toţi am fost botezaţi de un singur Duh într-un singur trup, ... şi tuturor ni s-a dat să bem dintr-un singur Duh“ (1 Corinteni 12.13). Credincioşii formează toate mădularele acestui Trup. Aşa cum mădularele trupului nostru depind unele de altele ca să-şi slujească unele altora, tot aşa şi mădularele Trupului lui Hristos. Pentru ca trupul să crească şi să se zidească este necesar ca fiecare mădular să-i fie de folos celuilalt.

Din multe mărturii ale Scripturii deducem cât de preţioasă este slujba sfinţilor unii pentru alţii în faţa lui Dumnezeu. Dorim să amintim aici salutările apostolului Pavel către sfinţii din Roma (Romani 16). Ce mult se îmbărbătează inima când citim acolo despre străduinţele în Domnul atât ale fraţilor, cât şi ale surorilor la care apostolul se gândeşte într-un mod plăcut: „Salutaţi pe Priscila şi pe Acuila, împreună-lucrătorii mei în Hristos Isus (care, pentru viaţa mea, şi-au pus capul; cărora le mulţumesc nu numai eu, ci şi toate adunările naţiunilor), precum şi adunarea din casa lor. ... Salutaţi pe Maria, care s-a ostenit mult pentru voi. ... Salutaţi pe Persida, preaiubita, care s-a ostenit mult în Domnul“! Prin Duhul Sfânt, Dumnezeu a consemnat pentru toate timpurile numele acestor slujitori şi slujitoare fidele şi a prezentat slujba lor ca preţioasă pentru El.

Serviciile sfinţilor nu vor fi uitate niciodată de Domnul, ci vor fi recunoscute şi răsplătite de El. „Iată, Eu vin curând şi răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui.“ Scriitorul epistolei către Evrei scrie despre aceasta: „Pentru că Dumnezeu nu este nedrept, ca să uite lucrarea voastră şi dragostea pe care aţi arătat-o pentru Numele Său, întrucât aţi slujit şi slujiţi sfinţilor“ (6.10). Chiar şi un pahar cu apă oferit unui credincios va fi răsplătit.

Adunarea lui Dumnezeu oferă un teren mare slujirii reciproce. Acolo sunt fraţi săraci şi bolnavi, slabi şi obosiţi, deznădăjduiţi şi apăsaţi, strâmtoraţi şi întristaţi, lumeşti şi superficiali, leneşi şi neduhovniceşti, care cu toţii au nevoie de ajutor. Dumnezeu ar fi putut îndepărta imediat după întoarcerea lor la Dumnezeu sărăcia, suferinţa şi necazul lor, dar El permite toate acestea ca să fie probaţi prin ele. De asemenea vrea să vadă în ce măsură Îl iubesc şi Îi slujesc în poporul Său, dacă iau parte la necazurile şi durerile alor Săi, dacă sunt binevoitori să se jerfească şi arată dragoste, bunătate şi îndurare. Dacă dragostea este foarte slabă, atunci înseamnă că fraţii se gândesc numai la ei, la munca lor, la veniturile şi reuşitele lor, la sănătatea şi la propria lor fericire. Dar dacă dragostea faţă de Domnul ne umple inimile, suntem gata

să slujim celorlalţi şi să facem aceasta nu numai prin rugăciuni, ci şi prin faptă. Dorim să-i vedem pe toţi fericiţi în Domnul şi jertfim timp şi putere, bani şi avere. Aşa stau lucrurile cu noi?

Fraţii, care se gândesc numai la ei, nu pot primi nimic de la Domnul pentru slujbă. Dacă ar fi gata pentru o slujbă, atunci Domnul le-ar da timp, putere, bani şi avere pentru slujba de dragoste. Văduva din Sarepta a avut numai puţin ulei şi puţină făină, dar le-a dat în credinţă lui Ilie. Care a fost urmarea binecuvântată? În perioada unei foamete mari, făina din oală şi uleiul din ulcior nu au scăzut până în ziua în care Domnul a dat ploaie pe pământ (1 Împăraţi 17.14). Multor copii ai lui Dumnezeu, Domnul nu le poate da mijloacele pentru exercitarea primirii de oaspeţi, pentru că nu au o inimă pentru aceasta şi nu vor să aducă nici o jertfă pentru El. Dar poate exista şi situaţia în care sfinţii sunt într-adevăr împiedicaţi să slujească altora. Dar dacă aceştia sunt duhovniceşti, vor fi îndureraţi din cauză că pot sluji foarte puţin altora şi Îl vor ruga pe Domnul să-i ajute să găsească şi ei timp şi ocazie pentru a sluji sfinţilor.

Să mai amintim şi faptul că trebuie să fim conştienţi de lucrarea noastră atunci când suntem împreună cu alţi sfinţi. Duşmanului îi place când purtăm discuţii nefolositoare, „vorbire nechibzuită, glumă proastă, care nu sunt cuviincioase“ (Efeseni 5.4). Dorinţa noastră ar trebui să fie să folosim „cuvinte de har, drese cu sare“. Cât de mult se bucură Domnul dacă obiectul discuţiilor noastre este El şi Cuvântul Său! Cât de fericite sunt inimile când ne învăţăm în toată înţelepciunea şi ne îmbărbătăm reciproc cu psalmi, cântări de laudă şi cântări duhovniceşti, cântând lui Dumnezeu în inimile noastre în har! Dar de câte ori nu ne-am despărţit întristaţi şi cu conştiinţa încărcată, pentru că fiecare a trebuit să-şi spună: „L-ai întristat şi L-ai necinstit pe Domnul, nu ai fost o binecuvântare, pentru că ai purtat o discuţie nefolositoare sau care chiar a determinat supărare“. Domnul să ne ferească de aşa ceva!

Dragostea caută fericirea sfinţilor. Unde lipseşte, totul este făcut greşit. Dar dacă suntem plini de ea, Îl cinstim pe Domnul şi suntem o binecuvântare. Să ne gândim: în legătură cu dragostea pentru Domnul stă şi cade chiar şi mărturia întreagă. Credincioşii din Efes, aşa cum se relatează în Apocalipsa 2, şi-au părăsit dragostea dintâi. Prin aceasta a fost pusă sub semnul întrebării întreaga mărturie. De aceea să ne întrebăm mereu: Ce poziţie am eu faţă de Domnul? Îl iubesc? Dacă da, atunci îi iubesc şi pe sfinţi şi le slujesc spre binecuvântare.

Din revista „Ermunterung und Ermahnung“

clickbible.org